

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt X. De mediis perveniendi ad Orationis divinitus infusæ gratiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

ciem cum DEO loquens, & audiens quid loquatur in ea Dominus DEVS, in oratione DEVM cogens, & inter dum conueniens. Hac gratia illustrata, incipit tenebras cordis sui videre, seipsam cognoscere, discernere qualiter se vitia sub specie virtutum occultent, vel se illis occulte societ. Oritur enim in mente nova dies post noctem ignorantie, & sic diluculum quo surgit ad offerendum holocaustum contritionis pro singulis virtutibus, ne fortassis fuerint imperfecta. Hucusque Richardus, qui paucis verbis attingit præcipuos & magis substantiales Orationis supernaturalis effectus.

Hi sunt effectus Orationis supernaturalis à Spiritu sancto animabus iustorum infusi, ex quibus facile cognosci potest præsentia Spiritus sancti, & quales ac quanam sint illius operationes. Est enim proprium illius officium (ut ex dictis patet) accendere animam, omnem ab illa pristina tepiditate languorem excutere, illam movere, cordis illius duriciam emollire, & amoris divini jaculo vulnerare, passionum ac pravorum habituum radices eradicare, novos virtutum furculos illorum loco inferere, abundantissimum devotionis rorem secum asserre, quo dilatur & mitificetur creatura anima. Ad illius præsentiam disparent omnia ariditatum nebula. Lux est in tenebris, scrutatur abscondita cordis: accendit quod est frigidum, inflectit quod est rigidum, & animam omnesque illius potentias totaliter ad DEUM Creatorem suum convertit. Quando ergo hos aut similes effectus experitur anima in seipsa, præcipue tamen, si (ut ait S. Bernardus *Serm. 57. in Cant.*) jam emundata ac serenata conscientia sequatur subita quædam ac insolita latitudo mentis, & infusio luminis illuminans intellectum, vel ad scientiam Scripturarum, vel ad mysteriorum notitiam tunc possumus credere, in nobis operari Spiritum sanctum hos mirabiles orationis supernaturalis effectus: qui quidem, quanto altior & sublimior est Spiritus sancti motus, tanto uberiore sunt & altiores lucis amoris & ineffabilis suavitatis divini influxus, ut inferius lib. 4. p. 2. Divinæ & fructivæ unionis, cap. 10. §. 3. 4. & 5. ostendimus.

CAPVT X.

De mediis perveniendi ad Orationis divinitus infusæ gratiam.

ORATIO infusa & supernaturalis donum quidem DEI est, & peculiaris gratia, quæ nec industria nostra, neque labore comparari facile potest. Quare nemo ad huiusmodi orationis genus ascendere potest, nisi prius ab ipso DEO vocetur & invitetur, sicut *Cant. 2.* invitatur sponsa ab ipso dicente: Surge amica mea, sponsa mea, columba mea in foraminibus petra. Quibus aperte verbis significatur, solius DEI esse inspirare, & orationis alas conferre ei, qui sit ingrediturus in vivam petram, Christum videlicet Dominum, ejusque mysteria contemplaturus.

Sed licet non omnes vocentur ad hanc Orationis gratiam obtinendam, neque omnibus concedatur simile donum; omnibus tamen non solum desiderare, sed etiam ad ejus affectionem conari licet: sunt enim omnes huius doni celestis omnino capaces. Quinimò Patet celestis ad hanc Orationis gratiam etiam invitare per *Isaiam cap.*

36. clamans: Omnes scientes venite ad aquas. Quibus verbis omnes ferè invitantur, non ut uocati, sed ut ad fontem aquarum viventium pervenire ad illam queant, imò potius ut gradatim sensimque nostro omnes labore & exercitatione perveniamus. Opus igitur invitatum in primis est magna longanimitate, & magna & constanti perseverantia ad fores divinæ Sapientie pulsare, quosque ad sublime hoc Orationis genus accendamus.

Sunt autem præcipua media, quæ ad hanc gratiam promerendam juvare possunt. Primum est, quæ ad Ferrens desiderium. Operari, inquit Sapiens *cap. 7.* & illud datur est mihi sensus intelligentie, & invocari, & venit in me spiritus sapientie. Vbi breviter duo media, servamus, quibus anima reddatur capax ad recipiendum hoc Orationis donum, propositum. Alterum est desiderium, de quo optime David *Psal. 9.* Desiderium ejus, pauperum exaudivit Dominus. Est enim conjectura decem, non modica, ut superius cap. De indicem exauditionis scriptum, quod DEUS velit hoc particulare donum nobis conferre, quando desiderium vehementer nobis suggerit illud quærendum. Alterum medium est Orationis. Invocavi, inquit, & venit in me spiritus sapientie. Per invocationem, intelligit orationem in tota sua latitudine, quatenus lectionem, omnes meditationem, assiduum simplicius abrogationem, per comprehensionem. Quare recte Bernardus in *Scala claustrali* scripsit, rarâ aut etiam prodigiosam esse contemplationem, quæ reducit ad donum Orationis, quam orationis exercitio non præcedit. Idem *Serm. 3. de Circumfusione*, loquens de his exercitiis, quæ sub nomine Orationis comprehenduntur, statim addit: Cum in his fuerit duntaxat exercitio, roga dari tibi devotionis lumen, diem serenissemum, & sabbatum mentis, in quo tanquam emeritis miles in laboribus universis viras absque labore, dilatato nimirum corde currens viam mandatorum DEI: ut quod prius cum amaritudine & coactione tui spiritus faciebas, de cætero jam cum summa dulcedine peragas & delectatione. Hanc mi fallor, gratiam petebat, qui ait: Remitte mihi ut refrigerer. Ac si dicat: Quousque in labore & dolore isto crucior, & morte afficiam tota die remitte mihi ut refrigerer. Et rursus alio in loco idem Bernardus de hac gratia Orationis loquens, ita scribit: Nec tamen vel in transitu pressa erit si omni anima, nisi illi duntaxat, quam ingens devotio, & desiderium vehemens, & prædulci affectu ipsam probat.

Richardus de Preparatione ad contemplationem *Medi cap. 79.* ad tria possumus media reduci ea quæ Ratio juvare possunt ad gratiam hanc comparandam; doctissimè nempe, studium operis, studium meditationis, gratia, studium orationis; quibus, inquit, paulatim promovemur. & quandoque perducimur ad perfectiorem cognitionem. Et intra: Absque dubio, sine ingenti exercitio, sine frequenti studio, sine ardenti desiderio ad perfectam scientie altitudinem mens non sublevarur. Hæc ille.

Cassianus verò *Collat. 14. cap. 2.* & 3. illud possumus prærequirit, nempe, ut ingenti studio in a. Quali vita nos exerceamus, cujus vitæ activæ perfectio in duabus, nempe in expugnatione vitiorum, & virtutum acquisitione, consistit.

Juvat demum non parum, continuis sæpè aliquot meditationibus, seu actibus anagogicis, qui cordis pavore munditiam & puritatem, mentem preparant, & accendere, ut breviter annotavit Carthusianus de Fonte lucis, in fin. Deinde, ait, ab exterioribus abstrahat mentem suam, & eam recolligat, ejus & ad dispersiones & evagationes abjiciendo, & sequi jux-

CAPVT XI.

Regula siue Documenta pro his, quibus à DEO donum Orationis infunditur.

POSTQUAM superius explicuimus quid sit Oratione supernaturalis, & unde originem ducat, quas partes contineat, quanta sit ejus efficacia, ac denique principales ejus effectus, quos in nobis producit, breuiter attigimus, operæ pretium esse duxi, superaddere nonnulla Documenta pro his quibus ordinariè communicatur hic supernaturalis orandi modus.

Sit igitur prima Regula seu Documentum pro his quibus hoc proutius à DEO donatur hæc Orationis gratia, ne illius iacturam faciât, ut fuit valde humiles, agnoscendo se omnino indignos tantæ gratiæ, nec ullatenus potuisse illam mereri. Caveant autem summo opere, durante hac superna Spiritus sancti visitatione, ne ad ea quæ retro se sunt respiciant, sicut multi faciunt, pristina virtutum opera & transactos labores confidentius considerantes, putent sibi in præmium illorum hæc gratiarum dona à DEO rependi; (hæc enim consideratio est ventus quidam urens omnium virtutum & charitatum flores, ac dispergens nubes, salutiferum hujus gratiæ ac doni spiritualis rorem animabus nostris infusus) sed e contra omnes illas diuinæ visitationis delicias in solam DEI bonitatem ac misericordiam refundant, agnoscantes se ob antea vitæ peccata his gratis indignos; & quod major fuerit illarum abundantia; eò etiam magis se à DEO abicere conentur.

Secunda Regula: Caveant diligenter contemnerere aut minoris facere eos, quos ejusmodi donis carere conspiciunt, cum in illis non consistat perfectio, sed potius in ferventiori amore DEI ac maiori laborum illius causa inueniunt tolerantia. Hæc enim est via recta & magis secunda, per quam animæ DEO gratiæ ac fortis frequentius incedit, per medios afflictionum ac continuæ mortificationis fluctus crucem Christi bajulantes, sub cuius vexillo propriis expensis, tamquam generosi milites, absque ullo diuinarum consolationum stipendio, militare gloriantur: & quanto quis in hoc itinere majores ac altiores emiserit radices, tanto quoque sanctior censendus est: quippe qui perfectus assimilatur Redemptori nostro JESU Christo, cujus anima sanctissima caruit omni consolatione toto vitæ suæ tempore, qui in ultimo mortis agone inter gravissima poenarum tormenta sine ullo paterni favoris gustu expiravit.

Hæc autem supernaturalis Oratione, & qui illam committantur favores, plerumque à DEO dari solent debilibus & minus perfectis, (ut infra dicemus) ut paulatim, illorum suavitatem degustata, res terrenas fastidiant; & ita incipientibus quandoque à DEO infundi solet. Et quod majoris est momenti, etsi hæc Oratione sit magis supernaturalis, non tamen ideo est magis meritoria: nam meritum non correspondet principalis contemplationi, aut affectibus diuinis, vel spiritualibus sentimentis, sed perfectioni charitatis.

Tertia Regula: Caveant habere aliquam proprietatem circa ejusmodi Orationem, id est, nimium affici erga illas consolationes, gustus ac delicias spirituales, memores illius Psalmistæ Psal. 61. Divitiæ si affluant, nolite cor apponere: sed in

Humilitas exercenda ab his, quibus hoc Orationis donum à DEO conceditur.

Caveant da iis aliorum vilipendi.

Resignatio necessaria in divitiis.

T 3

Thom. à Jesu Oper. Tom. II.

ra D. Dionysii documentum se convertat ad radium, supernam illustrationem optando, & pro ea orando, sequæ ad DEI considerationem aut contemplationem pro viribus elevando. Et tunc DEVS sublimis, qui sapientia Dux est, & Princeps totius illuminationis, videns diligentiam hominis fidelem, ac pium ejus conatum, manum applicabit ac porriget adjuvatricem, mentem per donum sapientiæ illustrando, prout Isaias asseruit: Requiem dabit tibi Dominus, & implebit splendorem animam tuam. Ipse enim est Sol sapientiæ & intelligentiæ, quo in anima splendente ac radiante, omnia mox clarescunt, veniunt, tranquillatur, & exultantur in ea. Sicque Creatoris sui maiestatem immensam, pulchritudinem infinitam, sapientiam, omnipotentiam, atque beatitudinem perfectionem, eminentiam prorsus interminabilem incipit intueri, ac vehementer sine admirari, jucunde conspiceret, ferventer diligere, &que intime congaudere, & in ea ad horam quiescere.

Solei autem DEUS Orationis donum liberalissime elargiri his, quos ipse ad sublimem sanctitatis gradum, ut essent Ecclesiæ luminaria, duces ac magistri aliorum, elegit: sicut & in Lege veteri, Moysi, Davidi, aliisque præclarissimis Prophetis & in Lege gratiæ Apostolis, & Religioforum Fundatoribus, necnon & illis quos ad aggredienda opera magna & ardua destinavit, concessisse constat.

Solei concedi Religiosis etiam in Communitate degentibus; his, inquam, qui non leviter ac pueriliter, sed strenue & viriliter seipos penitus abnegarunt, ac per continuam exercitiam, ac forsitan enitentiā desideria cordis puritate comparata ad DEUM ire contendunt. Nec longè abest hujusmodi gratiæ a personis etiam secularibus, ab his maxime, quæ variis calamitatibus & afflictionibus à DEO exercentur. Denique hoc Orationis præclarissimū donum elargitur DEUS cui vult, & sicut vult, & quod magis est mirandum, etiam imperfectis & in exercitiis, quibus aliquando liberaliter ab ipso DEO conceditur, ut latius inferius de Via purgativa supernaturali trademus. Nec solum spiritualibus tyronibus, verum etiam mundanis aliquando hæc celestis Orationis gratia affulget.

Communiter verò perfectis ac exercitiis hæc gratia solet à DEO infundi, licet non omnibus: nam, ut alibi diximus, Christiana perfectio cum Orationis infusæ dono inseparabiliter non est conjuncta, sed potius in perfecta DEI ac proximi dilectione, quæ minime pendet ab Oratione infusa. Præterea, non omnes etiam perfecti ad hanc orationem trahuntur à DEO; sunt enim donationes & gratiæ diversæ, quæ pro DEI liberalissima voluntate inter fideles distribuuntur. Omnibus tamen spiritualibus athletis, dummodò sint à vitiis & passionibus purgati, ac virtutum decore ornati, non solum fas est ad supernaturalem hunc Orationis gradum aspirare, sed & quantum in se est conari, & an à DEO ad hujusmodi Orationis donum admittantur, experientiā comprobare, ac per cordis puritatem illud inquirere & procurare.

Sunt quidem alia DEI dona, quæ gratis data nuncupantur, ut prophetia, linguarum genera, visiones imaginaria vel corporales. Hæc autem nec procurare nec desiderare sine superbia notā licet. Ad gratiam verò Orationis, quæ a donis Pietatis, Sapientiæ, vel Intellectus procedit, honestissimum est cum discretione conari, ac se omnino disponere, cum hujusmodi Oratione solet esse efficacissimum medium majoris perfectionis comparandæ.

Quibus Deus solet hoc Orationis donum conferre.